

Redaktionellt

Om det föregående numret av *Utbildning & Demokrati*, nr 2 2010, gav olika exempel på analyser av skola och utbildning förankrade i moderniteten och vägar att gå vidare som kosmopolitanism och deliberation, så är ansatsen i föreliggande nummer mer postmodernt orienterad. Bland inspirationskällorna märks namn som Zygmunt Bauman, Jaques Derrida, Julia Kristeva, Emmanuel Levinas, Jaques Ranciére och postmodernismens tidige banérförare Jean-Francois Lyotard. Om de nämnda liksom övriga inspirationskällor och numret som helhet skall betraktas som postmodernt kan givetvis diskuteras, den terminologin är kanske redan föråldrad och etiketteringar leder lätt fel. Ovedersägligt är emellertid att perspektivet överskrider det moderna genom att ställa frågor på sätt som inte alldeles givet hör det moderna till, utan gör det med andra utgångspunkter och på andra sätt.

Liksom i nummer 1 av denna nittonde årgång, temanumret *Förorten och skolan*, så tas utgångspunkten i detta temanummer, *Ordningens pris*, i vad som benämns en systematisk marginalisering av olika grupper i skola och samhälle och uttrycker på denna grund ett motstånd ”som visar att under talet om ordning döljer sig vissa specifika föreställningar om världen, samhället och individens plats däri” – se vidare temainledningen. Som framgår av densamma och de olika artiklarna så är det den etiska dimensionen i relationer mellan elever och mellan lärare och elever som utgör ett viktigt nav att analysera. Denna dimension och dessa relationer har förvisso länge stått i centrum även för en modern utbildningsanalys, som exempel kan nämnas den analytiska pedagogiska filosofins centralgestalt Richard Peters’ klassiska *Ethics and Education*, men här, i detta nummer, är inspirationen som sagt en annan, inte traditionell, modern pedagogisk filosofi utan snarare andra strömningar inom filosofi, ofta betecknade som dekonstruktion.

Redaktionen